

"בשנייה שהמחבל דקר אותך, פשוט יריתי בו. לא היה אכפת לי למות"

"אני מעריצה אותך. את הגיבורה שלי"

הן היו יחד בעמדת בידוק, שתי לוחמות שהכירו בקושי שבוע וחצי, ואז שמעה ליחי מלכה את דקלה מגידש צועקת: "נדקרת, נדקרת, נדקרת" • את מה שקרה מאותו רגע הן מתארות בפגישה מרגשת בבית החולים • "כשהמחבל קפץ עליי, לא הבנתי מה קורה. ואז ליחי קלטה את האירוע ותיפעלה אותו", מספרת דקלה, שנפצעה קשה מאוד • "אין לי מושג כמה כדורים יריתי. הפסקתי רק כשהמחבל נפל", משחזרת ליחי, שהשבוע הוכרז על זכייתה בצל"ש • מעכשיו שום דבר כבר לא יפריד ביניהן: "זה חיבר אותנו לכל החיים"

ענת מידן • צילום: אלכס קולומויסקי

מתחבקות שתי הלוחמות חיבוק ארוך, מתקשות להתנתק. דקלה מתכוננת בחברתה, נוגעת במדים, בנשק, מברכת אותה על דרגות הסמל שלה.

"הייתי רוצה ללכת עם נשק בהצלב, לעלות על מדים, ובמקום נעלי ספורט להיכנס לנעליים גבוהות", אומרת דקלה בעצב. ליחי מנסה לגרום לה לחייך, ומשתפת אותה באירוע שקרה לה דקות ספורות לפני פגישתן. "כשנכנסתי לבניין מישוהו קרא לי, 'היי חיילת'. ניגשתי אליו. הוא שאל אם אני מסתובבת עם ברכיות בגלל שהפסדתי עם מישוהו בהערבות. עניתי שממש לא. הסברתי לו שבאתי ישיר מתרגיל בדרום לבקר את חברה שלי בשיקום ולא היה לי זמן לעלות על מדי א'. הוא לא נרגע, הסתכל על הרצועה של האם 16 שלי, והעיר שהיא של ערסים. עניתי לו שזה מה יש והערפתי לא להמשיך בשיחה. הוא הציג את עצמו כמי שנפגע בפיגוע דריסה. אמרתי לו שגם אני הייתי בפיגוע, סובבתי את הגב והלכתי. נראה לי שהוא היה בשוק".

השתיים פורצות בצחוק: "קטן עלינו, השוביניזם הזה. אנחנו יודעות שיש כאלו שקשה להם לעכל בנות לוחמות כמונו", מסכמת ליחי.

איך את? קשה לך? שואלת ליחי מלכה, רכונה מעל מיטת הטיפולים באגף השיקום של בית החולים שיבא תל השומר.

"לא נורא", משיבה בלחש דקלה מגדיש. ליחי מלטפת את ראשה. "ומה עם הצלקת?" היא לא מרפה ומסיטה את שיערה של דקלה לראות כמו עיניה את החתך הארוך מתחת לצווארה.

"זאת החיילת שהצילה אותי מהדקירות של המחבל", מסבירה דקלה לפיזיותרפיסטית שלה. "כל הכבוד. מגיע לך להרליק משואה בהר הרצל ביום העצמאות", פוסקת הפיזיותרפיסטית,

וליחי שותקת במבוכה ועוזבת את החדר כדי לאפשר את המשך הטיפול ברקלה. על השאלה אם היא חושבת שמגיע לה צל"ש משיבה ליחי במבט תמה. "צל"ש? מה פתאום. לא ציפיתי ולא רציתי. זה היה מביך אותי", מסבירה לוחמת חטיבת החילוץ וההצלה, שחיסלה את המחבל שדקר את חברתה. אבל הצבא חשב אחרת, וכמה ימים אחרי הפגישה, בערב יום הויכרון, התבשרה סמלת ליחי מלכה שתקבל את צל"ש מפקד חטיבת בנימין על תפקודה באירוע. כעבור כמה דקות, כשדקלה מסיימת את הטיפול,

תודה לרופאים ולאלוהים

צחוקן מתפוגג כשהן עוברות לדבר על יום רביעי ההוא, 21 באוקטובר 2015, שעה שלוש בצהריים. שתיהן לוקחות אוויר, מתווכחות מי מהן זוכרת יותר את פרטי הפרטים של פיגוע הדקירה שבו היו מעורבות, ולבסוף מבקשת ליחי מרקלה שתתחיל בשחזור.

"עמדנו בכיכר אדם, ליד היישוב גבע בנימין", מספרת רקלה, "אני איבטחתי את ליחי שעשתה בידוק לאחר מהמוני הפלסטינים שעוברים שם כל יום. העיניים שלי היו עליו". ליחי תוהה אם הוא נראה לה חשוד ורקלה משיבה שהיא לא זוכרת וממשיכה: "אחרי שבריר שנייה פלסטיני אחר קפץ עליי מאחור ודקר אותי שלוש דקירות: בצוואר, בגב ומתחת לכתף. אני זוכרת את הדקירה הראשונה ששיתקה אותי. לא הבנתי מה בדיוק קורה. מיד אחריה הגיעו הדקירה השנייה והשלישית, ואז ליחי קלטה את האירוע וטיפעלה אותו בצורה שאני לא יודעת אם המצב היה הפוך, אני הייתי מתפעלת אותו כל כך טוב כמוה". הן מסתכלות זו לזו בעיניים ומחייכות.

"אחרי הדקירות היא עמדה על הרגליים", מספרת ליחי.

לרגע לא ראיתי אותה נופלת. זה היה מדהים". רקלה מהנהנת בראשה ואומרת: "אני ממש רואה את השניות האלו עכשיו מול העיניים. הרגשתי כאב, סגרתי עם שתי אצבעות את החור שהוא עשה לי מתחת לצוואר, והלכתי אחורנית לכיוון רייצ'ל, המפקדת שלי. הרגשתי משהו מוזר שיש לי שם, אבל לא שמתי לב שיש דם. כשהגעתי לרייצ'ל היא החזיקה במקומי את חור הדקירה. רק אז ראיתי המון דם על הידיים שלה והבנתי שזה הדם שלי. אני זוכרת שגזרו לי את הווסט שהיה עליי ואפילו עזרתי להוריד אותו. אחר כך סיפרו לי שבמקרה עבר במקום אוטובוס עם חיילי גבעתי. הוא עצר במקום האירוע ואחד החיילים – סמל מחלקה – רץ אליי, החליף את המפקדת שלי והחזיק בחוזקה את מקום הדקירה כדי לעצור את הדימום. את תמונת האוטובוס אין לי בראש, אבל אני זוכרת את הרעד שהיה לחייל בידיים, בגלל המאמץ שלו לחסום את זרימת הדם, ואני זוכרת את האמפתיה שהייתה בקול שלו, כשהוא חוזר ואמר שהכל יהיה בסדר. פגשתי אותו אחרי שהשתחררתי מבית החולים, בערב הסברה לאנשי רפואה. אני והוא הוזמנו כדי לספר את סיפור האירוע. כשהציגו לי אותו כל מה שאמרתי לו היה 'תודה'. במילה הזאת היה הכל, מבחינתי".

היא חוזרת בסיפורה אל זירת האירוע: "הייתי מעורפת לת וקצת איברתי קשר. אחר כך העלו אותי לניידת טיפול נמרץ של מד"א. אמרתי שאני לא יכולה לנשום וביקשתי שזהו, שישחררו אותי. הפרמדיק צרח לי באוזן, 'עד היום אף אחד לא מת אצלי בנט"ן וזה לא יקרה גם הפעם'. הוא החזיק אותי בחיים, אבל אני כבר התנתקתי לגמרי ואיבדתי את ההכרה. לא זוכרת איך הגעתי לבית החולים ומה היה שם. הרופאים ואלוהים עשו את העבודה".

ליחי ממוקדת במילים שיוצאות מפיה של רקלה. "את עושה לי צמרמורת בכל הגוף", היא אומרת, ויוצאת לעשן עוד סיגריה ברצף בלתי נגמרת. "אני חייבת להירגע", היא מסבירה לחברתה.

כשליחי חוזרת היא מתחברת לנקודה שבה הפסיקה רקלה ומשחזרת את החלק שלה: "באותן שניות אני מתפתלת את האירוע, ובווית העין רואה אותך עם דם ושומעת אותך צועקת איזה חמש פעמים, 'נדרקתי, נדרקתי'". רקלה מנסה לדמיין את התמונה הזו. "וואיזואלי, התנתקתי ממך לגמרי. כשהמפקדת נתנה לי טיפול ראשוני, המוח שלי כבר לא היה באירוע", היא ממלמלת ונושמת בכבדות. למרות שריברה עם ליחי כמה פעמים על מה שקרה, היא מגלה בכל

5

החוסף לשבת
13.05.2016

דקלה עם ליחי בבית החולים. מתגעגעת לגדוד

היא פונה לדקלה, מחזיקה את ידה וממשיכה: "ואז, כשהמ"מ שלנו סיפר שהתעוררת, בכיתי כמו שלא בכיתי כל החיים. ישבתי על המדרכה בבסיס ופשוט התפוצצתי מבכי. הורעתי שאני יוצאת לראות אותך. הגעתי למיטה שלך, את מסתכלת עליי ואני עלייך, ולא הצלחתי לדבר. הייתי בשוק והתרגשתי בטירוף. אחרי הפיגוע הייתי בטרסה שלא תצאי מזה, בגלל כמויות הדם שאיבדת והמיקום של שלוש הרקירות. עד שהמ"מ הודיע שהתעוררת הייתי באבל. אני חושבת שכשראיתי את העיניים שלך פקוחות, זה היה היום הכי מאושר בחיי".

ובתוך ההתרגשות של שיחזור הרגעים האלו, דקלה מצליחה לסנן כמה מילים בלבד: "אני זוכרת שהסתכלנו אחת לשנייה בעיניים". ורק אחרי שהיא נרגעת היא מנסה להסביר: "הייתי תחת השפעה של המון תרופות ומשככי כאבים ולכן לא הייתי עסוקה בכמה כואב לי, וכשליחי באה לבקר אני ממש זוכרת שהבנתי למה מתכוונים כשאומרים אהות לוחמים. זה משהו שאי אפשר להסביר במילים, זה משהו שחיבר בינינו לכל החיים. מה שנקרא חברות בדם".

בוגרת שביל ישראל

הן הכירו רק שבוע וחצי לפני שנכרת ביניהן קשר דם. שתיהן הגיעו כלוחמות לגדוד קדם של פיקוד העורף, גדוד שעיסוקו חילוץ והצלה ושליש מלוחמיו הן בנות. ליחי התגייסה בנובמבר 2014, ועד יום הפיגוע שירתה באיו"ש חמישה חודשים. דקלה שירתה בקו כשבוע בלבד. בלילה שלפני הפיגוע, כשכל הבנות האחרות בחדר כבר נרדמו, דיברו שתיהן שעות ארוכות על החיים, על עצמן, על החרדות שלהן ועל בני זוגן, שבינתיים הקשר איתם הסתיים.

"לפני שעלינו לקו באיו"ש היינו בנופש", מספרת ליחי. "לא הייתה לי תולעת ספורט של הגדוד ושאלתי למי יש אחת. דקלה מיד הציעה את שלה. היא הזהירה אותי שהחולצה מסריחה רצח. לא נבהלתי, ושתינו הת' זנו עליה מלא בושם וצחקנו. ואז, בלילה שלפני הפיגוע, איכשהו התחלנו לדבר, ונפתחנו מאוד אחת לשנייה. אז עוד לא ידענו שלמחרת נהיה צוות בכיכר אדם. פשוט התחברנו והיה לנו כיף בחיבור הזה. בבוקר, כשצווחות אותנו, הרגשנו כבר ממש חברות ולא הרגשתי שאני הולכת לשמור עם איזו חיילת צעירה".

דקלה: "ידעתי שליחי היא חיילת ותיקה וסמכותי עליה". דקלה מגידיש התגייסה במאוס 2015, עברה הכשרה בת שבעה חודשים כלוחמת ושובצה בגדוד קדם כשבר עיים לפני הפיגוע. את ההכשרה סיימה כחיילת מצטיינת וכחוקרה קיבלה את הכומתה הכתומה של המח"ט. "לא זכתי ללכת עם הכומתה אפילו פעם אחת וגם לא זכיתי לצאת עם הנשק הביתה. הגעתי לגדוד ממקום שאני מרגישה מאוד טוב עם עצמי, מלאת מוטיבציה, ואז בא הפיגוע ונפלתי למטה. הייתה לי גאוות יחידה, הרגשתי כבוד גדול להיות לוחמת, זה בעיניי השירות הכי משמעותי שיכולתי לעשות ולא הספקתי. אני מרגישה פספוס גדול".

שתיהן עשו הכל כדי לשרת כלוחמות. ליחי מלכה, 20, גדלה בשדרות. אמה גננת, אבא חשמלאי ושני אחים, בני 6 ו-16. כשהיתה בת 14 עברה לפנימיית כפר הנרי

ליחי: "בבסיס רואים בי סוג של גיבורה, אבל בתוכי אני מרגישה הכי חיילת פשוטה. אני לא מקבלת שום הנחות. עושה שבתות ותורנויות מסבך כמו כולם. מה אגיד למפקדים שלי? הרגתי מחבל ומגיע לי?"

דקלה: "לפעמים אנשים ברחוב תוקעים עיניים בצלקת ושואלים, 'מה זה? השתזפת ונשאר לך השיזוף מהשרשרת?' אין לי מה להתבייש. זה לא שהלכתי מכות ברחוב ונדקרתי. נלחמתי על הארץ הזאת ונדקרתי"

ליחי: "כשהמ"מ סיפר שהתעוררת, בכיתי כמו שלא בכיתי כל החיים. ישבתי על המדרכה בבסיס ופשוט התפוצצתי מבכי. הגעתי למיטה שלך, את מסתכלת עליי ואני עלייך, ולא הצלחתי לדבר"

על איזה רכב שהיה שם וניסתה לעצור לך את הדם. אני זוכרת את הפרצוף הכואב שלך. כשהפרמדיקים טיפלו בך ניגשתי אלייך, אמרתי לך שאני אוהבת אותך והלכתי מיד הצידה. הרגשתי שעוד דקה אני בעצמי מתמוטטת".

דקלה בולעת את דבריה, דומעת ולוחשת: "אני לא זורכת את הקטע שאמרת לי שאת אוהבת אותי, אבל בטוחה שהתכוונת. גם אני אוהבת אותך. מאוד. חבל שחוויה כזאת קשה חיברה בינינו. זה קשר מאוד עמוק. את הגיבורה שלי, אני מעריצה אותך וכל כך גאה כמה שעשית. לא יודעת מה היינו מרגישות אם המחבל היה מצליח לברוח וחזם עוד פיגועים".

דקלה הועברה לבית החולים הדסה עין כרם במצב אנוש, ובמשך חמישה ימים הייתה מורדמת ומונשמת. באחד הימים הללו הגיעה ליחי לביקור יחד עם סגן מפקד הפלוגה, "חבי" רים אמרו לי לא ללכת לבקר את דקלה כי זה ישבור אותי, ועדיף שאחכה עד שתתעורר. אבל הרגשתי שאני חייבת לראות אותה. כשהגעתי לכניסה של בית החולים התלכתי שתי אס להיכנס או לא, ובסוף החלטתי לנסוע הביתה. לא הרגשתי חזקה מספיק לפגוש את דקלה. בימים הראשונים אחרי הפיגוע הייתי בהלם, לא הצלחתי לבכות, לא יכולתי לשחרר את הדמעות, הפכתי לגוש קרח כזה".

שיחה פרט חדש ומתרגשת. "האירוע הזה ארך כמה שניות ואני לא מפסיקה לחשוב על קור הרוח של ליחי. אני בטוחה שיש אנשים שהיו קופאים במקום כשהיו רואים דבר כזה", היא אומרת ומבקשת מחברתה לספר שוב את השתלשלות האירועים, מסבירה שאף פעם לא נמאס לה לשמוע.

ליחי: "אני זוכרת הכל עד לפרט הכי קטן. באותו יום היינו ארבעה חיילים בכיכר אדם. דקלה ואני עמדנו במקום קצת יותר גבוה ועקבנו האם יש זריקות אכזבים וכו', והמפי קרת ועוד חייל עמדו למטה. שתינו דיברנו מין שיחת בנות כזאת על אחד הכנים. בשלב מסוים סכתא שלי התקשרה, חפרה לי שאשמור על עצמי, ואז מישור נכנס אליה הביתה וביקש צדקה. סכתא נתנה לו את הטלפון וביקשה שיברך את הנכרה החיילת שלה, והוא בירך, 'שהקב"ה יגן עלייך מימינך, משמאלך, מלפניך ומאחוריך' ועוד הוסיף, 'שיהיה לך ויווג הגון'. אני זוכרת שהתעצבנתי ואמרתי לו, 'כאן הג' ומת', כי מי חושב על ויווגים. בינתיים המפקדת קראה לנו, הבטחתי לסכתא שאדבר איתה אחר כך וניתקתי".

עיניה של דקלה נפערות. "עד היום לא שמעתי את הסיפור על סכתא שלך ועל הברכה ההיא. אני ממש ריר ערת מהתרגשות", היא אומרת, וליחי מזכירה לה ששמה את סכתא על רמקול כדי שגם היא תשמע, אלא שהשיחה נמחקה מזכרונה של דקלה. "אגב, שיחת הטלפון הראשונה שעשיתי אחרי הפיגוע הייתה לאבא שלי ואחריה לסכתא. אמרתי שאני בטוחה שהברכה שמרה עליי", מספרת ליחי. דקלה נסערת מהסיפור וחברתה מוזגת לה מים. אחרי שהיא מתאוששת מספרת דקלה שלמעשה היא הייתה לג' מרי במקרה בכיכר אדם באותו יום. "הייתי אמורה לצאת הביתה יום לפני הפיגוע וכשריכרתי עם חבר שלי הוא הציע שאצא בסופ"ש ולא באמצע השבוע. התחלפתי עם מישור ובעצם הייתי אמורה להיות מוצבת במקום אחר. אלא שאחר החיילים מהפלוגה, שהוצב בכיכר אדם, ביקש להחליף אותי כי רצה להיות בצוות עם חבר שלו. הסכמתי, ומכאן הכל השתנה. אני מאמינה שזה היה הגורל שלי", אומרת דקלה ומתכנסת בעצמה.

חברתה ממשיכה: "את זוכרת שכמה דקות לפני הפיגוע ביקשתי ממך שתצלמי אותי לפייסבוק ועשיתי פוזה למצלמה?" דקלה משיבה בשלילה ומסבירה שרק אחרי שראתה את התמונות שוכנעה שזה אכן קרה, כי עם תמונות אי אפשר להתווכח. "אחרי שדקלה צילמה אותי, המפקדת והחייל עלו למעלה ואנחנו ירדנו למטה. אני ממש זוכרת את הצעדים הראשונים של דקלה כשאני משננת לה, 'אני בודקת ואת מאבטחת אותי, וכשאת בודקת אני מאבטחת אותך'. התחלנו את הבידוק ודקלה עומדת דרוכה עם הנשק. אני לוקחת מהפלסטיני את תעודת הזהות ופתאום שומעת 'אללה אכבר', ותוך חלקיק שנייה המחבל כבר עליה. היינו כל כך צמודות אחת לשנייה שזה היה ממש אן-דן-דינו את מי הוא ידקור", מספרת ליחי, ודקלה לא מתאפקת וקוטעת אותה: "הוא כטוח ידע את הסדר שלנו וארבע לנו. לכו תרעו אם לא בא כמה ימים לפני כן ללמוד את ההתנהלות שלנו".

ליחי: "באותה שנייה, כשהוא דקר אותך, לא חשבתי על כלום. גם לא היה לי זמן להיות בשוק. דרכתי את הנשק והמחבל התחיל לברוח. רצתי אחריו ואז היה לי מעצור בנשק, הייתי קרובה אליו, אבל הוא קלט שהפסקתי לירות לכיוון שלו, הבין שיש לו אחלה הזדמנות לחסל אותי והת' חיל לרוץ אליי. הוא היה במרחק 50 מטרים ממני, ראיתי אותו במין סלוא מושן כזה רץ לעברי, ידעתי שיש לי מעצור וחשבתי שאכה אותו בנשק שלי ובינתיים ניסיתי לתפעל את המעצור. כשהמחבל היה במרחק 30 מטר ממני הצלחתי לשחרר את המעצור, יריתי עליו כמה כדורים והסרתי את האיום", שתיהן צוחקות צחוק משחרר. "הסרת לגמרי", פוסקת דקלה ושואלת: "תגיד, לא היית בלחץ?"

"לא הייתי בלחץ", אומרת ליחי, "פשוט יריתי בו. אין לי מושג כמה כדורים. הפסקתי רק כשהוא נפל. היה לי חשוב לראות את הסכין שלו וזרקה על הרצפה. עד הרגע האחרון לא הורדתי את הרגל מהגז. הייתי ממש ברעל. לא היה אכפת לי למות. פשוט אמרתי לעצמי שיהיה מה שיהיה. אם זה הזמן שלי למות, אז אני אמות".

ואחרי התיאור הזה דקלה מתקשה לדבר, תופסת את ראשה בין שתי ידיה ואומרת: "אני לא מכירה הרבה אנשים שמתנהלים ככה. שמוכנים למות למען משהו. זו תכונה נעלה". ליחי: "זו חברות שמעבר לעצמי". דקלה קמה מכיסאה, מחבקת אותה ולוחשת: "אני שמחה שעשית מה שעשית". ושתיהן משתתקות. אחרי כמה דקות ליחי משתפת אותה במה שעובר עליה: "למרות שעברה כבר חצי שנה, עדיין ישנם ימים שאני רואה אותך מול העיניים מרממת ושומעת את המ' חבל מולי צועק 'אללה אכבר'. זאת חוויה שתישאר איתי כל החיים". ולאחר ההסבר הזה שתיהן מגבחות. "חשבתי שחיות הן רק טובות", אומרת דקלה.

ליחי ממשיכה לתאר באוזני חברתה את רצף האירועים: "אני לא אשכח את המפקדת שלקחה אותך, נשענה

ליחי בזירת הפיגוע, אחרי שחיסלה את המחבל. "אמא, בחרו בי לקבל צל"ש"

צילום: אלכס קולומוסקי, אוהד צויגנברג, דובר צה"ל

לחי"ך אליהם. לעומתם היו רבים אחרים שתמכו והעריכו.

רקלה מצטנעת, לא מנדרת יותר מדי פרטים על יכולותיה וליחיה משלימה את החסר: "היא תותחית. במחלקה לא הפסיקו לדבר עליה איך סחבה ציור, הרימה אלונקות ותמיד התגברה לעשות דברים. בשבוע וחצי הפכנו מלוחמות שהכירו בבסיס לחברות הכי טובות. יש לי חברות שגדלתי איתן 14 שנים ואני לא יכולה להקביל שום דבר למה שקרה בינינו. זה משהו שהכי קרוב לקשר עם אחות. מאז הפיגוע נוצר גם קשר בין המשפחה שלי לשלה. ההורים שלי נוסעים לאשקלון בלי לתאם איתי ומבקרים את ההורים של רקלה. ההורים שלה היו אצלנו בבית והם חלק מהמשפחה שלנו. אני

זוכרת נורא חזק את אמא של רקלה נישת אללי אחרי הפיגוע ומחבת אותי כאילו הייתי הבת שלה. אני מרגישה חופשייה לדבר איתה על הכל, כאילו היא מכירה אותי שנים. מסתבר שחוויות קשות מחברות בין אנשים בדרך הכי עמוקה שיש."

לאחר אשפוז בהרסה הועברה רקלה לשיקום אורטורי פרי בתל השומר, שם הייתה מאושפזת חודש וחצי. מאז שחרורה מהאשפוז היא מגיעה ארבע פעמים בשבוע מאשקלון לטיפול יומי באגף השיקום. אין לה מושג כמה זמן יימשכו הטיפולים, בעיקר בגלל הפציעה המורכבת והפיגוע בעצבים, שגרמו למגבלות בידה הימנית. "בהתחלה המצב שלי נראה לי קשה ומייאש. הייתי בדיכאון. היה לי גם כבד להסתכל אחורנית ולחשוב על הלוחמת שהייתי. עברתי תקופה של אבל, ובזכות שיחות אצל פסיכולוגית השלמתי לאט לאט עם מה שקרה לי. בהתחלה עלו השאלות למה זה קרה ולמה דווקא לי, אבל היום אני בטוחה שמה שצריך לקרות קורה, וכנראה אלוהים השאיר אותי בעולם כי זה עוד לא הזמן שלי ללכת מכאן. עכשיו אני בתוך השקט שלי עם עצמי, מסוגלת כבר להתנתק מהעבר ולהבין שמה שהיה היה ועכשיו זה פרק אחר לגמרי". היא תכננה לצאת לקצונה ולחתום קבע לשנים הקרובות, אבל מחבל בן 21 שיבש את תוכניתה ואילץ אותה להחזיר את מדי היב' שלה לצה"ל ולהשאיר בארון חדרה באשקלון כמוזכרת את מדי א' ואת הכומתה הכתומה.

ובינתיים מנסות שתי הלוחמות, כל אחת בדרך, להתמודד עם הפיגוע בכיכר אדם. ליחי מודה שלפעמים זה חוזר

אליה בחלומות. רקלה כבר לא חולמת כלילות על מה שהיה. "בהתחלה חשבתי שאני זוכרת את הפרצוף של המחבל וכי שתיארתי אותו לליחי הסתבר שהיא ראתה משהו אחר, עם זקן, משקפיים וכובע והבנתי שאני לא ממש זוכרת", אומרת רקלה, וליחי מספרת לה שהיא יכולה לצייר במדויק את האף שלו. "אני לא שוכחת את הפרצוף שלו וקורה שאני ממש רואה אותו ממש מול העיניים", היא אומרת.

חברתה משתפת אותה בשינוי שחל בה מאז הפיגוע: "אני נורא חשדנית. העירנות שלי גבוהה. כשאני שומעת ערבית אני מיד מסתובבת. עכשיו זה כבר לא כברו וחשדן, אלא רק חשדן. אף פעם אי אפשר לדעת מאיפה יקפוץ עליי מחבל". ליחי מאשרת: "בכל פעם שאני עולה לאוטובוס אני אומרת לעצמי שאני מקווה שלא אצטרך להשתמש בנשק. כל מי שזו או מכניס יד לכיס גורם לי להיות בהיכון".

רקלה מספרת שרק לפני כמה שבועות העזה לראשונה לעלות על אוטובוס. עד עכשיו חששה. "במקומות הומי אדם אני תמיד נצמדת לקיר ומסתכלת לכל הכיוונים לוודא שהכל בסדר. לפעמים אנשים ברחוב תוקעים עיניים בצלקת שנשארה לי מהניתוח ושואלים: 'מה זה? הש' תופת ונשאר לך השיזוף מהשרשרת?' השאלות האלה לא מביכות אותי כי אני ממש לא מתביישת בצלקת שלי. הרי זה לא שהלכתי מכות ברחוב ונדקרתי. נלחמתי על הארץ הזאת ונדקרתי". ליחי מנסה לעודד את חברתה: "כמו שה ערסים שואלים: אכלת דקירה?" ושתיהן מחייכות.

את מרגישה שבנקבות הפיגוע צברת ניסיון לאירוע הבא, אם תלילה יגיע?

ליחי: "לא. להפך. אני לא אומרת לעצמי, ליחי, את תותחית, אף מחבל לא יכול להתקרב אלייך. אני ממש לא רואה את עצמי כחיילת מנוסה שעברה יותר מחייל אחר. אני לא יודעת איך אני אגיב אם יקרה עוד אירוע. אני מאוד מקווה שאמשיך באותה דרך. אחרי הפיגוע אמרתי לעצמי, 'את לוחמת, עמדת מול מחבל וניצחת, אל תשקעי בטרומה. האמת, בפעמים הראשונות שיצאתי לפעילות שיקשקתי, אבל לא נתתי לעצמי להוריד הילוך ולא איפ' שרתי לפחד לגבור עליי'".

רקלה שומרת על קשר עם החברים מהצבא ומשתתפת בקבוצות הוואטסאפ שלהם. "אני מעודכנת כמה שקורה בג' דוד ויש בי געגוע ולפעמים גם צביטה בלב", היא מודה. רקלה מספרת לליחי שאולי מתישהו תיסע לטייל בקר סטה דיקה, וכשתחזור תלמד חינוך מיוחד. "אבל אני גם יודעת שאסור לתכנן יותר מדי. למדתי את זה טוב טוב על בשרי". ליחי מודיעה לה שאין שום סיכוי שהיא תישאר בצבא מעבר לשלוש שנות שירות החובה שלה: "יום אחרי השחרור אני בתאילנד, בלי תוכניות גדולות לעתיד". ■

anatmeidan@gmail.com

המג"ד: "ליחי פייטורית. לא הייתי רוצה להיות האויב שלה"

שנה אני יכול לומר שכל אלו שנקלעו לקחו לפיגוע הזה מתפקדים כלור חמים בריאים בנפשם. ליחי היא פייטורית אמיתית. לא עלה בדעתה לבקש לעבור לתפקיד עורפי כדי לנח. אין לי ספק שהיא לוחמת קשוחה.

אמרת לה שלא הייתי רוצה להיות האויב שלה, כי היא לא רואה בעיניים את מי שבא לפגוע בה ובחבריה".

איך זה לפקד על גרוד ששליש ממנו הן לוחמות?

"הלוחמות עושות הכל בדיוק כמו הלוחמים. יש לנו בגרוד מפקדת פלוגה ומפקדת מחלקה. הקשרית שלי, סמלת עדי קרטן, היא לוחמת.

הקשרית עדי

ההסתערות והחתימה למגע הם ערכים מקודשים אצל כל חיילי הגרוד וליחי הוכיחה זאת".

"ברור לי שאני יכולה להגן על המדינה בדיוק כמו כל גבר", אומרת הקשרית עדי. "שמעתי אמירות שובינסטיות כמו 'לא תצליחי לשים עלייך חוס' ואיך תרוצי איתו? אבל הוכחתי לכולם שהם טעו בגדול. הגעתי עם המג"ד לאירוע בכיכר אדם. ליחי ורייצ'ל המ"כית היו מאוד נסערות ולא נישגתי אליהן. נתתי להן את המרחב לעכל מה שעברו. רק אחרי כמה ימים דיברתי עם ליחי, שהוכיחה מה שידעתי עליה: היא לוחמת אמיתית, אחת שמסתערת. האירוע הזה היה שיחת היום בגרוד, כולם רצו לשמוע ממקור ראשון מה קרה, לכל מקום שהלכה אמרו לה כל הכבוד ובכלל, בשק"ם היא הייתה המלכה".

המג"ד אדרי

כשהחלה אינתיפאדת הסכינים היה גרוד קרם של פיקוד העורף בנופש באשקלון. "ביום השלישי של הנופש אירע הפיגוע שבו נרצחו בני משפחת הנקין", מספר המג"ד, סא"ל אלעד אדרי. "הוריעו לי בטלפון שנגמרה החגיגה ושאת צריך להעלות את החיילים על האוטובוסים ולהגיע לאיו"ש, לגזרת בנימין".

שלוש שעות לפני הפיגוע שבו נפצעה רקלה מגידש נשלחו חלק מלוחמי הגרוד לכפר סילואן כדי ללכוד מחבל שדרס שוטר. "הצלחנו לתפוס אותו, ובזמן שאנחנו אוזקים את המחבל קיבלנו הודעה בקשר על דקירת חיילת בכיכר אדם", משחזר המג"ד. "ידעתי שיש לי שם ארבעה לוחמים. עליתי עם מפקדי הפלוגה לרכבים ותוך חמש דקות היינו שם. ראינו שמטפלים בדקלה ושהמחבל על הרצפה, והבנתי שליחי הרגה אותו. היא הייתה אז כסר הכל עשרה חודשים בצבא.

זה היה האירוע הראשון שלה והיא תיפקדה בו מצוין.

"מיד אחרי האירוע נתתי לשלושת הלוחמים שהיו בכיכר אדם להירגע קצת בצד, לשתות מים ולדבר עם ההורים. אחרי שליחי סיפרה להורים שלה שהיא הייתה מעורבת בפיגוע, הם היו מאוד לחוצים וביקשו שתחזור מיד הביתה. דיברתי איתם והסברתי להם שבמקרים כאלו אנחנו מעדיפים שהחיילים יישארו בסביבה הטבעית שלהם בגרוד וימשיכו בשגרה. חשוב לפעול בניגוד לאינסטינקט לצאת הביתה, בעיקר כדי למנוע את הטרומה והפוסט טראומה.

חצי שעה אחרי האירוע ביצע המג"ד שחזור ראשוני בשטח. ב"כ 11 כלילה לקחתי את החיילים שוב לשחזור. כל אחד מהם סיפר עוד פרטים, וכך הם עיבדו את מה שעבר עליהם. בפרספקטיבה של חצי

כומתה כתומה למזכרת

רקלה מגידש, גם היא בת 20, גדלה באשקלון, בת וקונים במשפחה עם שני אחים. "היה לי ברור שאהיה לור חמת. במשך שנתיים לפני הגיוס הייתי ב'אחרי' ועברתי אימוני כושר, סדרות שטח ומנהיגות, בבית חינוך אותי שאין לנו ארץ אחרת ורציתי לתרום מעצמי. הייתי חזק בקטע של כושר כדי להתקבל לקרבי, אבל הורידו לי פרופיל בגלל אסתמה. נלחמתי כדי להעלות אותו, התעקשתי שיעשו לי בדיקות מאמץ, עד שהוחלט שאני בסדר מבחינה בריאותית והפרופיל עלה.

"כשהוריעו לי שאני בקורס לוחמות לא הייתה מאושרת ממני. היו כאלה שהרימו גבה ואמרו שבנות לא צריכות להיות בתפקידים כאלו, ניסיתי להתווכח עם השוביניסטים, אבל כשהבנתי שזה חסר סיכוי, העדפתי לשתוק ומקסימום